

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREEA RUSSO

AMINTIRI DIN VIITOR

— Volumul 2 —

//bestseller

SPECTACOL#1	7
Biblioteca de la margine	12
Caracter	15
X	19
Primul dialog	23
SPECTACOL#2	26
Jurnalul din viitor	29
Apărare de adevăr	32
După moarte e viață	35
Un tren și trei copaci	39
Steaua neagră	44
Al cincilea etaj	47
Din nou X	51
Gheața se topește	56
SPECTACOL#3	61
Detalii	65
O poveste	71
Detalii (continuare)	81

Revenire acasă	88
Protagonista	96
SPECTACOL#4	103
Scrisoare nesemnată	107
Tăcere	113
O casă pentru doi	120
Sub apă	126
SPECTACOL#5	131
Salut, trecutul meu	135
Mister	140
Ultima vizită trecutului	145
SPECTACOL#6	152
O dimineață așteptată	157
Amintiri din trecut	162
AMINTIRI DIN VIITOR	167

SPECTACOL#1

Scena scaldată în întuneric părea infinită. Deodată, se ivește o rază de lumină, scoțând în evidență figura ștersă a unui bărbat care stă la un colț de masă. În sală persistă tăcerea. Spectatorii așteaptă ce are să urmeze.

Urmează un sunet provocat de doi pumni în masă. Figura de pe scenă devine vie:

— Nu vreau să stau la masă. Nu vreau să mănânc porcăria asta.

Farfuria cade pe podea și se transformă în cioburi. E clar, urmează o scenă tensionată.

Din celălalt colț al mesei, din întuneric, se face auzit un glas calm și blând de bărbat:

— Stai pe loc... ameni și cărți

— Stai tu, eu am obosit!

— Termină-ți porția, după care ești liber să faci ce dorești.

— Liber? Ha! Tu știi ce înseamnă libertate? Du-te dracului și dă-mi pace!

Dispare pata de lumină, iar când apare din nou, în mijlocul scenei se află doar un scaun întors către spectatori. Un timp, pe scenă nu se întâmplă nimic, un moment subtil, specific pentru viață. Deodată, se aud pași ce se apropie de scaun, bărbatul se așază și își duce mâinile la ochi, apoi le coboară să-și astupe gura, urmând un țipăt blocat între buze și mâini:

— Da, sunt un laș!

Cu această replică, bărbatul își începe dialogul cu spectatorii.

— Am renunțat la visul de a deveni pilot. Am renunțat la femeia pe care o iubeam. Am renunțat la mine și am acceptat un sistem. Ce

vă uitați cu milă? Priviți-mi viața. Ajungând la sfârșit, veți realiza că eu sunt reflectarea voastră... sau voi a mea... Naiba să înțeleagă cine pe cine.

Bărbatul se ridică, mută scaunul la un colț de scenă și se așază din nou. Privește actorii care intră în scenă, un tânăr și un bărbat în vârstă ce se acomodează pe două fotolii îndreptate unul spre celălalt.

— Ai decis?

— Ce să decid?

— Ai decis ce facultate vei urma?

— Păi, tu ai decis asta în locul meu, nu?

— Termină, țâncule, eu știu mai bine de ce ai tu nevoie!

— Deci tu crezi că juridica e ceea de ce am eu nevoie, corect?

— Corect.

— Îți scapă un amănunt foarte important, eu nu cred așa.

— Pe mine nu mă interesează ce crezi tu! Vei face cum zic eu, iar acum cară-te din ochii mei!

Bărbatul de pe scaun râde sarcastic.

— Ce ziceți, vă este cunoscută scena?

Recunosc, banalitate pură, banalitate adevărată. Îmi amintesc că am ieșit atunci nervos din biroul tatei, îmi ziceam în gând că voi aplica unde îmi doresc eu, că tatăl meu nu are cum să-mi dicteze viața, căci eu sunt deja matur. Da, eram matur în vorbe, nu și în fapte, pentru că peste patru luni mă aflam acolo unde și-a dorit el.

De după cortină se aud două voci care se ceartă:

— Nu-mi vine să cred că îmi zici asta atât de ușor, cică „tatăl meu e contra căsătoriei noastre din motiv că ești săracă”. Tu te-ai auzit când ai zis asta?

— Eu nu am zis asta.

— Pe bune? Dar ce ai zis, spune-mi?

— Am zis că nu mă pot căsători cu tine.

— Iar motivul care e? Crezi că sunt incapabilă să înțeleg elementarul? Sigur, tatăl tău se consideră împăratul lumii, că el e cel mai bun, iar ceilalți sunt răi. Ești un dobitoc, un

laș care nu-și poate șterge fundul fără taticu. Vei duce o viață dictată de altcineva, tristă și posomorâtă. Du-te dracului, nu am de gând să fac parte din asemenea peisaj.

Bărbatul se ridică și începe să se miște pe scenă:

— Știți ce mi-a plăcut la femeia asta? M-a trimis acolo unde era sigură că voi ajunge, drept la dracu'. M-am însurat cu fiica acestuia. Cum s-ar zice, mergi în ospeție, dar te întorci cu cadou. E rândul meu să-mi joc scena, să nu-mi criticați dur absența.

Bărbatul rămâne în picioare, la spatele lui apare o femeie.

BIBLIOTECA DE LA MARGINE

Propun să mergem pe stradă și să urmărim protagonistă, să o evidențiem din tabloul sumbru creat de trecători. O tânără studentă ce dansează invizibil la muzica difuzată de căștile albe, abia zărite printre părul ei de culoarea grâului.

Sfidează rutina zilnică și renunță la traseul obișnuit pentru a ajunge la biblioteca de la marginea orașului.

— Bună ziua, domnule Becker.

— Bună, Milena, iar nu mergi la universitate?

— Nu, am decis să îmi petrec toată ziua

aici, cu dumneavoastră. Îi zâmbește ca un copil care a pus ceva la cale.

— Să înțeleg că ai scris ceva nou.

— Da, dar am să vă arăt mai târziu. Vreau mai întâi să vă întreb dacă ați auzit cumva de o carte cu titlul *Amintiri din viitor*?

— Aud pentru prima oară, despre ce-i cartea?

— Sinceră să fiu, nu știu, pur și simplu în ultima perioadă mă gândesc la această carte.

— Poate te gândești să o scrii tu?

— Nu, nu pot să scriu o carte deja scrisă.

— De unde știi că e scrisă?

— Știu, în fine, e complicat să explic ce se întâmplă. Uitați-vă mai bine ce am scris eu. (Spectacolul #)

— Hm, e o operă de teatru?

— Probabil, citiți, iar eu mă duc să-mi aleg o carte.

Milena trece printre rafturile pline de cărți și se gândește ce să facă pentru a afla adevărul. Se întreabă cum poți să descoperi ceva ce nu există în limitele normalului, dar

care e atât de viu în lumea imposibilului.

— Nu ai ales nicio carte?

— Nu am fost aleasă de nicio carte.

— Vreau continuarea la ce ai scris.

— Și eu o vreau.

Zâmbesc ambii.

— Milena, el iar e aici.

— Da, l-am văzut. Nu mă deranjează.

— Nu te deranjează, dar te interesează.

— Nu acum. Am plecat.

Pleacă undeva în gânduri, și în acel gând i-a venit ideea de a se face brunetă. Avea nevoie de o schimbare, de fapt schimbarea avea nevoie de ea. Nu se mai recunoștea în oglindă, nu se mai recunoștea nici ca om. Milena dispăruse pur și simplu. Cum e să dispari din propriul tău corp? Dar din propria viață?

Nu e ușor să ascunzi frica în spatele curajului.

CARACTER

Mi-am ales o protagonistă cu caracter, misterioasă și îndrăzneată. E atât de prezentă aici și acum, de parcă trecutul și viitorul se tem de ea. Are răspunsuri și caută întrebări, căci răspunsul e gol fără întrebare.

Studentă la Academia de Teatru, o talentată actriță pe scena propriei vieți. Nu e ușor să ascunzi frica în spatele curajului.

— Pe unde ai umblat? Doamna Tamm e enervată rău.

— Am avut o urgență.

— Milena, despre ce urgență vorbești?

Spectacolul e în două zile, iar tu numeri păduchii de pe străzi.

— Da, îi număr, să-ți zic câți am descoperit azi?

— Taci și hai pe scenă.

— Nu vreau să joc în piesa asta prostească!

— Să-i zici asta doamnei Tamm.

— Și am să-i zic!

Martin se uită cum Milena se îndreaptă seriosă către doamna Tamm, spunând, inconștient, cu voce tare: „Fata asta nu e normală”.

— Bună ziua, doamna Tamm.

— Cine a binevoit să apară?! Milena! Să înțeleg că vrei să-ți iei rămas-bun de la teatru?

— Înțelegeți corect.

— Poftim? de mirată ce e, doamna Tamm se ridică în picioare.

— Vreau să plec de la teatru.

— Pe ultima sută de metri, vrei să pleci de la teatru?!

— Da, am zis ceva ieșit din comun?

— Ai zis. Fată proastă! Cum îndrăznești să-mi vii cu două zile înainte de spectacol cu asemenea replici?!

— Îndrăznesc! E viața mea și eu decid ce să fac cu ea. Și în cazul în care vreau să mă arunc sub tren, mă arunc!

— Nu, vei rămâne și vei juca în spectacol, iar după, fi bună și dispari din ochii mei.

— Nu vreau.

— Nu e cum vrei tu.

— E cum vreau eu! Și am să demonstrez asta.

Se întoarce și pleacă. Scenă tipică pentru protagonista mea.

Martin o vede și o oprește:

— Milena, nu fă prostii, te rog, gândește-te bine înainte de a lua o decizie.

— M-am gândit, crede-mă, m-am gândit bine. Nu mai vreau să fiu Milena, nu mai vreau să arăt, să trăiesc ca Milena, sunt de fapt alt om, mă simt alt om. Teatrul nu mai este pentru mine. Până acum am răbdat totul, am răbdat și am muncit, am răbdat-o pe doamna

Tamm, ba mai mult, mi-a fost frică de ea, însă totul s-a schimbat. Știi, e minunat când pleci atunci când simți că nu mai e locul tău. Prea mulți oameni rămân doar din motiv că trebuie, din motiv că lumea ar zice că fac o prostie dacă pleacă. Martin, nu mă consider o proastă la momentul de față.

— Ai muncit prea mult, ca să renunți la ultimul pas.

— Dacă în schimbul acestui ultim pas obțin împlinire, atunci sunt gata să renunț.

— Fie, ești fată mare, știi mai bine.

Milena îi zâmbește delicat.

— Dar ce urmează să faci? Te-ai gândit?

— Da, urmează să mă fac brunetă.

*Doare când îți amintești că ai fost abandonat, dar doare
și mai tare atunci când nu știi ce ai abandonat:
un om, o povară, o viață sau pe tine însuți.*

X

Din mulțimea de oameni o zăresc, toată în negru, sigură și puternică, da, anume putere văd în ea. Indiferentă față de privirile care o mănâncă, față de mine, trece pe alături și se îndreaptă spre casă.

Locuiește la al cincilea etaj, singură, alte detalii nu adaug, însă nu pot să nu descriu corpul ei aruncat și uitat pe pat, privirea ei îndreptată pe tavan. Admiră păsările din hârtie albă atârinate de acesta. Se ridică și scoate din buzunar o nouă pasăre, se forțează pentru a o atârna.